

ת"פ 42501/12/20 - מדינת ישראל נגד אברהם מימוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 42501-12-20 מדינת ישראל נ' מימוני
תיק חיצוני: 500141/2019

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אברהם מימוני

החלטה

רקע:

1. בעניינו של הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו עבירות כדלקמן:

טיפול רשלני בחומר רעיל - עבירה לפי סעיף 338(א)(8) ו-(9) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכירת מזון מפוגל - עבירה לפי סעיף 219(א) לחוק העונשין.

ייצור, ייבוא, או מכירה של מזון פסול - עבירה לפי סעיף 5(א)(1),(3),(4) ביחד עם סעיף 256(ב)(2) לחוק ההגנה על בריאות הציבור (מזון), תשע"ו-2015 (להלן: "חוק ההגנה על בריאות הציבור").

הצעת מזון לציבור העלול לפגוע בבריאותו - עבירה לפי סעיף 7 ביחד עם סעיף 256(ב)(4) לחוק ההגנה על בריאות הציבור.

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום, מתנול הוא רעל המשתייך לקבוצת הכהלים הנוזליים כהגדרתו בסעיף 8 לתוספת השניה לחוק החומרים המסוכנים; צריכת מתנול לא בפיקוח עלולה לגרום לתופעות לוודאי קשות; יצור אלוהול בהתאם לדין מחייב יחס של כמות מתנול במשקאות אלוהוליים על פי הרמות הקבועות בחוק או בהוראות התקן.

3. על פי פרק העובדות בכתב האישום, הנאשם היה הבעלים של עסק לשיווק אלוהול. לנאשם היכרות מוקדמת עם הבעלים של מעדניה (להלן-לובוב) ועם בן זוגה (להלן-פליקס) וסיפק למעדניה מוצרי מזון שונים. במועד כלשהו, פליקס שאל את הנאשם אם וכל להשיג לו וודקה במחיר זול.

בסמוך לספטמבר 2019 סיפק הנאשם לפליקס וללובוב ארגז ובו 12 בקבוקי וודקה המכילים כמות של מתנול העולה על מותר בחוק, בתמורה ל-300 ₪ (להלן-הבקבוקים עם האלוהול המפוגל).

בקבוקים אלה לא נשאו תווית בחלקם האחורי. פליקס העיר על כך לנאשם, וזה הביא מדבקות הנחזות להיות מדבקות אותנטיות (להלן-המדבקות המזויפות) והדביק אותן על הבקבוקים.

בסמוך לאוקטובר 2019, סיפק הנאשם לפליקס וללובב שלושה ארגזים נוספים, שהכילו 36 בקבוקי וודקה, שבתוכם מתנול בכמות העולה על המותר וזאת בתמורה ל-900 ₪ (להלן-הבקבוקים הנוספים על [צ.ל. עם] האלכוהול המפוגל).

בתאריך 19.11.19 מכרו פליקס ולובב לשוטרים בקבוק מתוך הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל, בתמורה ל-40 ₪. בחיפוש במעדניה באותו היום, נתפסו 29 בקבוקי וודקה מתוך הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל שסופקו על ידי הנאשם.

מבדיקה שנערכה לחלק מהסחורה התגלה שיש בהם ריכוז גבוה של מתנול מעל המותר בתקן, שיש בו כדי לסכן את בריאות הציבור, כמפורט בטבלה שבכתב האישום.

טענות מקדמיות של ההגנה:

4. ביום 26.10.21, בדיון הקבוע למענה לכתב האישום, העלה ב"כ הנאשם מספר טענות מקדמיות לגבי ניסוח כתב האישום אשר לשיטתו משפיעות על יכולת הנאשם להתגונן:

נטען, כי סעיפים 6 ו-8 בכתב האישום מתארים שני אירועים של מכירת אלכוהול האחד מכונה "הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל" והשני מכונה "הבקבוקים הנוספים עם האלכוהול המפוגל".

ואולם בהמשך, בסעיף 9 לכתב האישום צוין, כי הבקבוק שנמכר לשוטרים הוא בקבוק מאירוע המכירה הראשון ואילו בסעיף 10 צוין כי במסגרת החיפוש נתפסו 29 בקבוקים מתוך האירוע הראשון. אלא שעל פי כתב האישום באירוע הראשון נמכרו 12 בקבוקים בלבד.

על כן התבקשה הבהרת כתב האישום וכן צוין, כי אם הבקבוקים שנבדקו עם כולם מהאירוע הראשון לא ניתן לייחס לנאשם את האירוע השני.

כן הפנה ב"כ הנאשם, להנחיות פרקליט המדינה באשר לניסוח כתבי אישום (הנחיה מס' 3.1 - הכנה וניסוח כתב אישום, להלן: "הנחיות פרקליט המדינה") ועתר להבהרת כתב האישום בעניין סעיף 219 לחוק מהו היסוד הנפשי המיוחס לנאשם, שכן קיימות שתי חלופות בסעיף (האם הנאשם ידע או שיש לו יסוד להניח).

נטען, כי טווחי הזמנים המצוינים בכתב האישום "בסמוך לחודש ספטמבר/אוקטובר" אינם מדויקים דיים ולכן הנאשם אינו יכול להשיב לכתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה גם לסעיף 32 להנחיות פרקליט המדינה הודן במקרה בו המעשה מגבש הן עבירה כללית והן עבירת ספציפית. נטען, כי במקרה זה יוחסו לנאשם עבירות כלליות מתוך חוק העונשין (הוראות חיקוק 1,2) בצד עבירות ספציפיות על פי חוק ההגנה על בריאות הציבור (הוראות חיקוק 3,4). נטען, כי מדובר באותו יסוד עובדתי, בין אם

מדובר בחומר רעיל ובין אם מדובר במשהו לא בריא ועל כן, על פי הנחיית פרקליט המדינה יש להעדיף את העבירה הספציפית, אלא אם יש עילה טובה שלא לעשות כן. ב"כ הנאשם עתר לקבלת הסבר מהמאשימה וסבור, כי ללא הסבר מתאים, יש למחוק את הוראות החיקוק 1 ו-2.

נטען בנוסף, כי ע"ת 3, ד"ר רוני ברקוביץ' ממשד הבריאות, לא ערך חוות דעת או ביצע פעולת חקירה בתיק ועל כן יש למחוק אותו מרשימת עדי התביעה.

5. ב"כ המאשימה ביקשה להגיב לטענות בכתב במועד אחר.

ביום 9.11.21 התקבלה תגובת המאשימה.

בפתח הדברים צוין, כי ב"כ לא הבהיר לאיזו טענה מקדמית מבין הטענות המוגדרות בסעיף 149 לחסד"פ הוא מכוון.

נטען, כי בסעיפים 6, 8, 9 בכתב האישום המאשימה התייחסה לכלל הסחורה שנתפסה בחנות ביום עריכת החיפוש, קרי הסחורה מהאירוע הראשון והשני, וכי בסעיף 10 המאשימה הגדירה מחדש את האלכוהול שנתפס תחת הגדרה "הסחורה".

נטען, כי בהתאם לאמור בכתב האישום, לנאשם מיוחסים שני אירועים בהם סיפק 48 בסך הכל בקבוקי אלכוהול מפוגל לחנות, מתוכם נתפסו 29 בקבוקים במהלך החיפוש ובקבוק נוסף אשר נרכש על ידי השוטרים.

הובהר, כי המאשימה תבסס את המיוחס לנאשם בכתב האישום, בין היתר על עדויות אנשי מקצוע ובדיקות שנעשו במעבדה לגילוי מתנול. בהקשר זה נטען גם כי האלכוהול סופק לחנות בארבעה ארגזים, כאשר לשיטת המאשימה, חלק מהסחורה שנתפסה ונבדקה יש בה כדי להעיד על כלל הסחורה. נטען, כי האמור נכון ביתר שאת כאשר יש ראיות לכך שהנאשם הדביק תוויות על חלק מהבקבוקים.

כן נטען כי חלק ניכר מטענות ב"כ הנאשם, אינן יכולות לעלות כדי טענות מקדמיות וצריכות להתברר באמצעות העדים ושמיעת הראיות בתיק.

באשר לטענות ב"כ הנאשם ביחס להנחיות פרקליט המדינה ואופן ניסוח כתב האישום, נטען, כי המאשימה רואה הן את העבירות שיוחסו לנאשם על פי חוק העונשין והן את העבירות הנוספות, כעבירות ספציפיות. נטען, כי אין מניעה להעמיד לדין בגין כלל העבירות ובכפוף לאמור בסעיף 186 לחסד"פ.

ביחס למועדים שבכתב האישום נמסר, כי תוחמו המועדים ככל הניתן על פי חומר הראיות.

6. ביום 30.11.21 הוגשה תשובת ההגנה לתגובת המאשימה.

הובהר, כי מדובר בטענה מקדמית שעניינה פגם או פסול בכתב האישום, לפי סעיף 149(3) לחסד"פ.

נטען, כי הבהרת המאשימה ולפיה במונח "סחורה" הכוונה לבקבוקים משני האירועים מהווה תיקון של כתב האישום וזאת באי התאמה לשני אירועי המכירה המפורטים בכתב האישום שכונו בכינויים שונים.

כן נטען, כי האמור בתגובת המאשימה אינו תואם את חומר הראיות שבתיק, ובכך הוא מהווה הטעייה של בית המשפט. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לחקירתו של ע"ת 2, ולפיה טרם תפסה בקבוקים כמפורט בסעיפים 9-10 נמכרו כלל הבקבוקים מהאירוע הראשון.

נטען כי הנאשם כופר במועדים שצוינו בכתב האישום, אך בכל מקרה, לפי הראיות עליהן מבססת המאשימה את עמדתה כל הבקבוקים שנתפסו על ידי המשטרה הם מהאירוע השני, קרי מהאירוע המוגדר "**הבקבוקים הנוספים עם האלכוהול המפוגל**".

הוצע למאשימה, לבחון את חומר הראיות ולתקן את כתב האישום גם ללא החלטה שיפוטית ולא מדובר בעניין הטעון בירור ראיתי.

בנסיבות אלה נטען, כי בדיקות בנוגע לבקבוקים מהמכירה השניה אינן יכולות להשליך על טיב הבקבוקים מהמכירה הראשונה.

נטען, כי לא הוצג בסיס המצדיק סטייה מהנחיות פרקליט המדינה בכל הנוגע להוראות החיקוק וכי הדבר אף עלול להביא לזיכוי הנאשם מעבירה שיוחסה לו. נטען, כי לא ייתכן שהן העבירות לפי חוק העונשין והן העבירות לפי חוק ההגנה על בריאות הציבור מהוות עבירות ספציפיות. נטען, כי בניתוח העבירות, חוק העונשין מתייחס לכל חומר מרעיל או מסוכן באשר הוא ואילו חוק ההגנה על בריאות הציבור מסדיר עניינים הנוגעים למזון בלבד. ככזה, הוא מהווה נורמה ספציפית לעומת סעיף 338 בחוק העונשין.

כן נטען, כי הנאשם מוכן לקבל את העובדה לפיה סעיף 219 דומה במהותו לסעיף 15(1) ו-7 לחוק ההגנה על בריאות הציבור, נטען כי הגם שהוא מוגבל לתחום המזון, תחולתו על הציבור רחבה יותר. בהקשר זה נטען, כי בשל הדמיון האמור, הנאשם אינו עומד על מחיקת סעיף זה מכתב אישום. לשיטתו, יש להפעיל את אותו עקרון מנחה שנקבע בהנחיית פרקליט המדינה בנוגע להעמדה לדין, קרי לקבוע כי סעיף 219 לחוק העונשין הינו נורמה ספציפית ביחס לסעיף 338 לחוק העונשין.

נטען, כי אין לקבל את נימוק המאשימה כי סעיף 338 לחוק העונשין מחמיר יותר בענישה, ככזה המצדיק העמדה לדין בעבירה כללית לעומת העבירה הספציפית. וממילא, מקום בו חלות שתי נורמות יש לבחור בזו המקלה יותר עם הנאשם. נטען, כי אין מחלוקת שלפי סעיף 186 לחסד"פ ניתן להאשים בעבירות עם יסודות דומים, אלא שעל פי הנחיית פרקליט המדינה, אם אין עילה טובה לעשות כן, מוצדק למחוק את הוראת חיקוק 1 בכתב האישום.

נטען, כי חובה על המאשימה להבהיר לאיזה מבין חלופות סעיף 219(א) כוונתה וכי אין דין מי שמכר משקה מזיק ביוזעין כדין מי שעשה כן כאשר יש לו יסוד להניח כך.

נטען, כי ליסוד הנפשי, עשויה להיות השפעה על מתחם העונש ועל הענישה עצמה. נטען, כי מעבר לכך שזו זכותו של נאשם לדעת את המיוחס לו, האמור יכול גם להשליך על קו ההגנה של הנאשם.

נטען, כי אופן ניסוח סעיפים 6 ו-8 בכל נוגע למועדים מהווים סטייה מהנחיית פרקליט המדינה, ולפיו במקרה בו מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדויק למאשימה, יצוין טווח הזמן הידוע שבו בוצעה העבירה. נטען כי התיאור "בסמוך לחודש..." אינו ניסוח המתאר טווח זמנים ואינו מאפשר למקם את העבירה על ציר הזמן, ולבסס טענות הנוגעות למועדים אלו.

לסיכום, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט יורה למאשימה לתקן את כתב האישום באופן הבא:

א. שיובהר כי בסחורה שנתפסה ונבדקה נכללו רק בקבוקים מהמכירה השנייה;

ב. מחיקת הוראת חיקוק 1 מכתב האישום;

ג. שיובהר מהו טיב היסוד הנפשי המיוחס לנאשם;

ד. יצוין טווח הזמן בו בוצעו, לשיטת המאשימה, מכירות הבקבוקים.

7. ביום 30.11.21, ניתנה החלטה לפיה תשובת ב"כ הנאשם לתגובת המאשימה, תועבר למאשימה וזו תבחן האם היא מבקשת ביוזמתה לתקן את כתב האישום וזאת תוך 10 ימים. המאשימה לא מסרה דבר לתיק. מכאן ההחלטה.

דין והכרעה

8. לאחר בחינת טענות הצדדים נמצא, כי דין חלק מטענות ההגנה להתקבל.

ניסוח פרק העובדות בכתב האישום

פסקה 10 בכתב האישום

9. בעת ניסוח כתב האישום, על המאשימה לפרט את כלל העובדות המיוחסות לנאשם ואשר מקימות את יסודות העבירה, באופן שיספר סיפור שאם הנאשם יודה בו כפי שהוא, הדבר יבסס את הרשעתו בעבירה המיוחסת לו. כמתבקש מהוראות סעיפים 40ט ו-י' לחוק העונשין הציפייה היא, כי כתב האישום יכלול גם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואשר עשויות להשליך על קביעת מתחם העונש ההולם.

10. כתב האישום במקרה זה, ובפרט סעיפים 6, 8, 10 אינו מספר סיפור ברור וקוהרנטי ואין בתגובת המאשימה מענה לטענתה הצודקת של ההגנה בעניין זה. המאשימה טרחה והגדירה באופן נפרד ושונה את שתי מכירות הבקבוקים שעל פי טענתה הנאשם ביצע. את המכירה הראשונה, של 12 בקבוקים, המתוארת בסעיף 6, כינתה המאשימה **"הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל"**. את המכירה השנייה, של 36 בקבוקים, המתוארת בסעיף 8, כינתה המאשימה **"הבקבוקים הנוספים עם האלכוהול המפוגל"**.

בסעיף 10 בכתב האישום צוין במפורש, כי במהלך החיפוש שנתפסו 29 בקבוקים **"מתוך הבקבוקים עם האלכוהול המפוגל"**. המדובר בהפניה מפורשת למכירה הראשונה כנוסחה בכתב האישום.

בצדק טוענת איפוא ההגנה, כי נחוצה הבהרה של כוונת המאשימה, שכן במכירה הראשונה נמכרו על פי טענתה 12 בקבוקים בלבד.

11. המאשימה מבהירה בתגובתה, כי הבקבוקים שנתפסו בחיפוש, ואשר כונו בכתב האישום במונח הכולל "סחורה" מתייחסים לבקבוקים משתי המכירות ללא הבחנה ביניהן.

בכל הכבוד, אם זו אכן כוונת המאשימה, אכן נפל פגם באופן ניסוח סעיף 10 לכתב האישום ומן הראוי היה שהמאשימה תפעל לתקנו ביוזמתה כבר בעת העלאת הטענות, בוודאי בהמשך להחלטת בית המשפט מתאריך 30.11.21 אליה לא התייחסה המאשימה כלל.

אם בכוונת המאשימה להוכיח במהלך המשפט, כי הסחורה שנתפסה בחנות כוללת בקבוקים משתי המכירות, אל לה להשתמש בנוסח המפורש המפנה למכירה הראשונה בלבד ויש לציין את הדבר במפורש.

בהקשר זה יוער עוד, כי ככל שבמסגרת הבדיקה שנערכה לחלק מהסחורה, כמתואר בפסקה 13, ידוע למאשימה איזה מבין הבקבוקים נקנה במכירה הראשונה ואיזה נקנה במכירה השני, מן הראוי לציין את הדבר במפורש בכתב האישום.

יש לקבל איפוא את טענת ההגנה, כי באופן בו מנוסח כתב האישום ובפרט סעיף 10 לכתב האישום, אין הנאשם יכול להשיב תשובה עניינית לכתב האישום.

12. אשר לטענת ההגנה במסגרת כתב התשובה, כי האמור בתגובת המאשימה אינו מתיישב עם חומר הראיות - בית המשפט כמובן אינו יכול להכריע בדבר בשלב דיוני זה טרם נחשף לחומר הראיות שבתיק. חזקה על המאשימה, כי אם טרם עשתה כן, תשוב ותבחן את עצמה באופן ענייני ומקצועי ותוודא, כי התיקון לכתב האישום יקיים את שני התנאים הבאים:

א. הוא יהיה בהיר וקוהרנטי וללא סתירות פנימיות, קרי יובהר בו במפורש האם מקור הסחורה שנתפסה בחיפוש במעדניה במכירה הראשונה או השניה או בשתייהן וככל שהדבר ידוע למאשימה יפורט מקור הבקבוקים גם בפסקה 13.

ב. כי הנתען בכתב האישום אכן מתיישב עם חומר הראיות שבתיק, באופן המקיים לדעת המאשימה סיכוי סביר להרשעה בכתב האישום כלשונו.

אי ציון חלופה רלוונטית של יסודות העבירה:

13. ההגנה עותרת לכך, שהמאשימה תבהיר עמדתה בנוגע לחלופות השונות של היסוד הנפשי המפורטות בסעיף 219 (א) לחוק העונשין. ההגנה אף מפנה בהקשר זה להנחיית פרקליט המדינה הקובעת, כי מקום בו הוראת חיקוק מכילה מספר חלופות, יש לציין את החלופה הרלוונטית למקרה.

14. המאשימה לא הגיבה באופן ענייני לטענה וציינה כי סעיף 12 לכתב האישום, הוא סעיף סל המצטט את הסעיף כלשונו.

15. תגובת המאשימה אינה מספקת ואף אינה מכבדת את הטענה. סעיף 12 כנוסחו הנוכחי חסר כל רלוונטיות והוא

אינו תורם להבנת האישום, אינו מסכם אותו אלא זורע בלבול.

16. השאלה האם תיזת המאשימה היא, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו במודעות או מתוך רשלנות היא חלק מהותי מה"סיפור" שאותו אמור כתב האישום לספר ובמצב הנוכחי, הסיפור הוא חסר.

17. לאור האמור, על המאשימה לתקן את סעיף 12 בכתב האישום.

אי פירוט מדויק של המועדים:

18. דין טענת ההגנה בעניין זה להידחות. המאשימה הבהירה, כי נוסח כתב האישום "בסמוך לחודש ספטמבר 2019" (סעיף 6 בפרק העובדות) ו"בסמוך לחודש אוקטובר 2019" (סעיף 8 בפרק העובדות) הוא הנוסח המדויק ביותר אותו ניתן לחלץ מחומר הראיות. לא מצאתי, כי מדובר במונח עמום או הפורש יריעת זמן בלתי סבירה, באופן שאינו מאפשר מתן מענה לכתב האישום. נוסח זה מתיישב עם לשון סעיף 85(4) לחסד"פ הנוקט לשון "**בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם...**". לא מצאתי, כי נוסח זה אינו מתיישב עם רוחה של הנחיית פרקליט המדינה.

19. לאור זאת, הטענה בפריט זה נדחת.

עבירה ספציפית מול עבירה כללית:

20. כעולה מחילופי הכתובים בין הצדדים בפריט זה, המחלוקת שנותרה כיום עניינה הכללת סעיף 338 לחוק העונשין בכתב האישום. אף שלא יכול להיות חולק, כי אחת ההחלטות המשמעותיות הכרוכות בהגשת כתב אישום היא בחירת סעיף העבירה המתאים לאירוע המתואר בכתב האישום, המדובר בעניין זה בפררוגטיבה של המאשימה, הרשאית לבחור גם בסעיף המחמיר עם הנאשם, ובלבד שלא תרבה בסעיפי אישום שלא לצורך.

ראו, למשל, בש"פ 5284/91 לויאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.1991):

"בהגשת כתב-אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוסף או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאיר היבט מיוחד של הפרשה. אך אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרא באנגלית: "throwing the book at The accused"."

וראו גם בהמשך:

"כלל יסוד בהכנת כתב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-עונשית ההולמת ביותר את טיבו של הארוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום. וכך, פרשת עובדות המתארת ארוע חמור ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטא נורמה פלילית מתונה וקלה, עשויה להצביע על חוסר מיתאם בין העובדות לבין סעיף האשמה, העלול להגיע כדי פגם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילית חלופית ההולמת יותר את מערכת העובדות, המבטאת ביתר התאמה את מהות מעשה ההפרה הנטען, יש לבחור בה. חוסר מיתאם מהותי כזה בין מערכת העובדות לבין סוג העבירה בו הואשם הנאשם עשוי, בנסיבות מסוימות, קיצוניות במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתיקון הליקוי."

21. נקודת המוצא היא שבמסגרת המשפט הפלילי, עשויה מערכת נתונים אחת לקיים את יסודותיהן של שתי עבירות או יותר. למעשה, גם ההגנה אינה חולקת על כך ושני הצדדים מסכימים על תחולתו של סעיף 186 לחסד"פ. טענת ההגנה כי היה על המאשימה לוותר על סעיף החיקוק המחמיר, שלדעתה הוא גם הכללי, בעבירה לפי סעיף 338 לחוק העונשין ולהסתפק בהוראות החיקוק האחרות אינה יוצרת במקרה זה פגם או פסול בכתב האישום שמצדיק הכרעה בשלב דיוני זה. כפי שנכתב, והוסבר היטב ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 594: "אם כן, הדגש אינו על הוראות החיקוק אלא על תיאור העובדות. כך בדרך ניסוח כתב האישום, כך בטענה לפגמים בו, כך בפרשנותו".

22. בנסיבות אלה, ההגנה רשאית לשוב ולעורר את הטענה, ככל שהדבר יידרש ויהיה נחוץ לדעתה, בשלב הסיכומים, ודאי בפרשת העונש - היה והנאשם יורשע.

סוף דבר

23. נוכח כל האמור לעיל, אני מוצאת לקבל את טענות ההגנה בשני הפריטים הראשונים שנדונו לעיל ולדחות את הטענות בשני הפריטים האחרונים.

24. המאשימה תגיש כתב אישום מתוקן לכל המאוחר עד יום 12.1.22.

המזכירות תעקוב.

25. במועד הקבוע יהיה הנאשם ערוך למסור מענה מפורט לכתב האישום ושני הצדדים יהיו ערוכים לקיום דיון מעמיק לפי סעיף 144 לחסד"פ, שמטרתו ברור יריעת המחלוקת האמיתית בין הצדדים וקביעת תוכנית משפט מושכלת. המאשימה תהיה ערוכה להגשת מסמכים, לרבות מסמכים המוגשים בכפוף לחקירה נגדית של עדים או בכפוף להכרעה בשאלות קבילות, לאחר עיון בהם.

26. המזכירות תוודא ההמצאה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ב, 26 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.